

SARAH J. MAAS

TURNUL ZORILOR

DE ACEEAȘI AUTOARE:

Seria Tronul de cleștar

Tronul de cleștar

Diamantul de la miezul nopții

Moștenitoarea focului

Regina umbrelor

Imperiul furtunilor

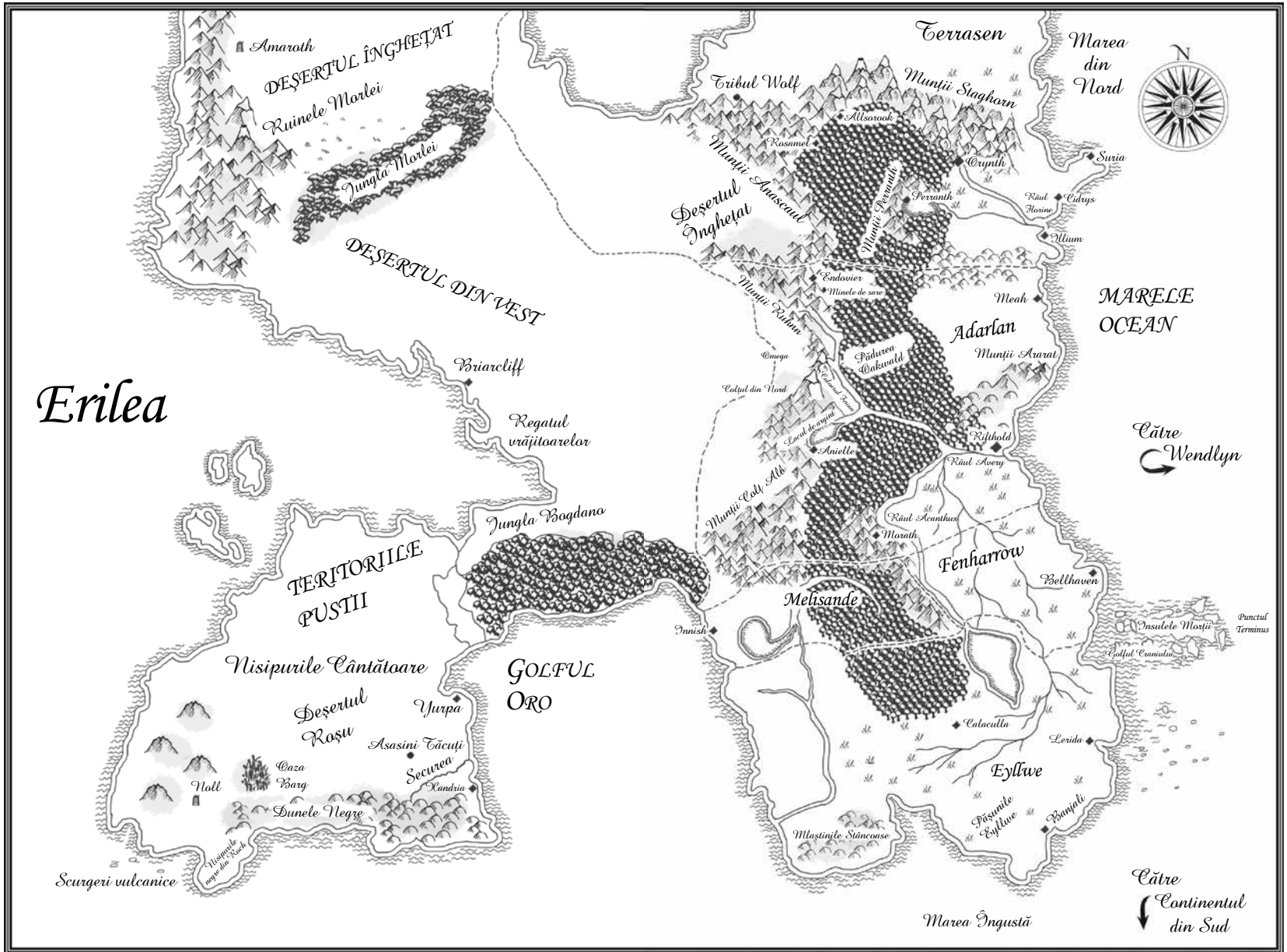
Seria Regatul spinilor și al trandafirilor

Regatul spinilor și al trandafirilor

Regatul ceții și al furiei

Regatul aripilor și al pieirii

Broșa ornamentată din aur cu rubine valora mai mult decât străzile din Antica.

Erau culorile Adarlanului. Yrene nu aflase de unde venise tânăra care primise bătaia ce îi lăsase vânătăi pe chipul frumos, dar care vorbise despre Adarlan la fel ca ea. Ca toți copiii care pierduseră totul în fața Adarlanului – acei copii cu regatele lăsate în cenușă, sânge și ruină.

Yrene își trecu un deget peste bilet, cuvintele fiind încă scrise acolo: „Pentru oriunde trebuie să mergi – și mai departe. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare“.

Yrene inspiră briza nocturnă, mirodeniile și sarea introducând-o în Torre.

Se uită, în sfârșit, din nou la Hafiza, chipul Marii Vindecătoare fiind calm. Răbdător.

Yrene avea să regrete dacă ar fi refuzat. Hafiza ar fi cedat, dar Yrene știa că, indiferent dacă pleca de aici sau decidea să rămână, ar fi... regretat. Și-ar fi adus aminte. Se întrebă dacă răsplătise cam cu puțin bunătatea extraordinară care i se oferise. Se întrebă ce ar fi crezut mama ei despre asta.

Și chiar dacă bărbatul venise din Adarlan, chiar dacă făcuse voia acelui măcelar...

– Mă voi întâlni cu el. Îl voi evalua, cedă Yrene. Vocea îi tremură și strânse bucata de hârtie în buzunar. Și apoi voi hotărî dacă îl voi vindeca.

Hafiza se gândi.

– E destul de corect, spuse ea încet. Destul de corect.

Yrene expiră tremurând.

– Când îl voi vedea?

– Măine, spuse Hafiza, iar Yrene tresări.

Khaganul îi ceruse să vină a doua zi în camera lordului Westfall.

CAPITOLUL 5

Chaol abia dacă dormise din cauza căldurii greu de suportat și din cauza faptului că erau în casa unui posibil aliat, plină de posibili spinoni și pericole necunoscute – poate chiar din Morath –, dar și din cauza întâmplărilor abătute asupra Riftholdului și a tot ce îi era drag.

Un alt motiv pentru care avusese o noapte zbuciumată era întâlnirea pe care urma să o aibă peste câteva minute.

Nesryn pășea cu o agitație neobișnuită prin salonul care trebuia să fie camera lui de examinare. Canapele joase și grupuri de perne umpleau spațiul, podeaua strălucitoare fiind întreruptă doar de covoare cu țesătura cea mai groasă și fină – făcute de mâinile pricepute ale femeilor-meșteșugari din vest, îi spunea Nesryn. Obiecte de artă și comori din tot imperiul khaganului împodobeau spațiul presărat cu palmieri în ghivece așezați în căldura și lumina soarelui, care pătrundea prin ferestrele și ușile grădinii.

La ora zece dimineața, îi spusese la cina din seara precedentă fiica cea mai mare a khaganului. Prințesa Hasar – simplă și totuși cu ochi teribili. O tânără minunată stătuse lângă ea, singura persoană căreia îi zâmbea ea. Iubita sau soția ei, judecând după atingerile frecvente și privirile lungi.

Zâmbetul viclean al lui Hasar fusese destul de tăios în clipa în care îi spusese lui Chaol când avea să ajungă vindecătoarea, încât el se întrebase pe cine trimiteau mai exact.

El încă nu știa ce să înțeleagă despre acești oameni și acest loc. Acest oraș al studiilor înalte, acest amestec de atât de multe culturi și istorii, locuind pașnic împreună... Deloc asemănătoare spiritelor furioase și distruse ce locuiau în umbra Adarlanului, trăind în teroare, neîncrezătoare unele în celelalte, suportând fără-delegi groaznice.

La cină îl întrebară despre măcelărirea sclavilor din Calaculla și Endovier.

Sau îl întrebase cel insinuant, Arghun. Dacă prințul ar fi fost printre noii recruți ai lui Chaol din garda regală, l-ar fi făcut cu ușurință să se supună cu doar câteva manifestări de îndemânare și dominanță pură, bine calculate. Dar aici nu avea nicio autoritate și nu putea să îl facă pe vicleanul și arogantul prinț să se supună.

Nici măcar când Arghun vruse să știe de ce fostul rege al Adarlanului considerase necesară înrobirea oamenilor săi, pentru ca mai apoi să îiucidă ca pe niște animale. De ce bărbatul nu se uitase spre continentul sudic ca să învețe despre ororile și rușinea sclaviei și să evite instaurarea ei.

Chaol dăduse răspunsuri categorice, aproape nepoliticoase. Sartaq, singurul dintre ei în afară de Kashin pe care Chaol era înclinat să-l placă, se săturase în cele din urmă de întrebările fratelui său mai mare și schimbă subiectul. Spre ce anume, Chaol nu știa. Fusese prea ocupat să se lupte cu vuietul din urechi cauzat de întrebările tăioase ale lui Arghun. Iar apoi prea ocupat să supravegheze fiecare chip – de ființă regală, vizir sau servitor – care își făcea apariția în marea sală a khaganului. Nici urmă de inele negre, coliere sau comportament ciudat.

La un moment dat, dăduse subtil din cap spre Kashin ca să-i spună asta. Prințul se prefăcuse că nu vede gestul, dar avertismentul se aprinsese în ochii lui: „Continuă să cauți“.

Așadar, Chaol o făcuse, pe jumătate atent la mâncarea care apărea în fața lui, pe jumătate monitorizând toate cuvintele, privirile și respirațiile celor din jurul lui.

În ciuda morții surorii lor cele mai mici, moștenitorii înveseliseră atmosfera de la cină, conversația curgând, în mare parte, în limbi pe care Chaol nu le știa sau nu le recunoștea. Ce bogăție de regate se aflaseră în acea sală, reprezentate de viziri, servitori și însoțitori – prințesa acum cea mai tânără, Duva, era căsătorită cu un prinț brunet cu ochi triști dintr-un ținut îndepărtat și care stătea aproape de soția însărcinată și vorbea puțin cu cei din jurul lui. Dar ori de câte ori Duva îi zâmbise cu blândețe... Chaol nu crezuse că lumina care umplea chipul prințului era falsă și se gândise că tăcerea bărbatului nu însemna că era reticent, ci că, necunoscând încă limba soției lui, nu putea să țină pasul.

Nesryn, pe de altă parte, nu avusese o asemenea scuză. Fusese tăcută și chinută în timpul cinei. El aflase doar că ea făcuse baie mai înainte ca urmare a țiștului și a ușii trântite de la camera ei, urmate de ieșirea grăbită a unui servitor iritat. Bărbatul nu se mai întorsese, și nici nu sosise vreun înlocuitor.

Kadja, servitoarea desemnată lui Chaol, îl ajutase să se îmbrace pentru cină, apoi să se dezbrace ca să meargă la culcare și îi adusese micul dejun în această dimineață, de îndată ce el se trezise.

Khaganul știa cu siguranță cum să mănânce bine.

Cărnuri fierte și rafinat arome, atât de fragede încât cădeau de pe os; orez cu ierburi de diverse culori; lipii unse cu unt și usturoi; vinuri arome și băuturi din podgoriile și distileriile imperiului său. Chaol le refuzase pe cele din urmă, acceptând doar paharul ceremonial oferit înainte ca khaganul să-l închine pe al său, fără tragere de inimă, noilor invitați. Pentru un tată îndurerat, era o întâmpinare mai caldă decât se așteptase Chaol.

Totuși, Nesryn băuse din paharul ei, mâncase un pic și așteptase un minut după încheierea festinului înainte să ceară să se întoarcă în camera sa. Chaol fusese de acord – bineînțeles că fusese de acord, dar când închiseră ușile apartamentului, iar el o întrebase dacă voia să discute, ea spusese că nu. Voia să doarmă și să îl vadă dimineața următoare.

El avusese curajul să o întrebe dacă voia să împartă camera lui sau a ei.

Închiderea ușii ei fusese un răspuns destul de răspicat.

Așadar, Kadja îl ajutase să urce în pat, iar el se agitase, transpirând și dorindu-și să poată lovi cearsăfurile cu picioarele, în loc să fie nevoit să le dea deoparte. Nici măcar aerul rece care intra prin sistemul de ventilație inteligent construit – cel împins din turnurile care captau vântul dintre cupole și turle ca să fie răcit de canalele de sub palat, apoi împrăștiat prin camere și săli – nu îl ajutase.

El și Nesryn nu se priceuseră niciodată să stea de vorbă. Încercaseră, de obicei cu rezultate dezastruoase.

Făcuseră tot ce nu ar fi trebuit să facă, iar el se învinuise de nenumărate ori pentru că nu îndreptase lucrurile, pentru că nu încerca să fie mai bun.

Ea abia se uitase la el în ultimele zece minute în care așteptaseră sosirea vindecătoarei. Chipul îi era palid și părul lung până la umeri, moale. Nu îmbrăcase uniforma de căpitan, ci revenise la tunica ei obișnuită de un albastru închis și la pantalonii negri, ca și când nu ar fi suportat să îmbrace culorile Adarlanului.

Kadja îl îmbrăcase din nou cu jacheta lui turcoaz, lustruindu-i chiar și cataramele din față. Afișa o mândrie tăcută în munca ei, deloc asemănătoare cu timiditatea și frica atâtor servitori din Rifthold.

– Întârzie, șopti Nesryn. Într-adevăr, ceasul din lemn ornamentat din colț anunța că vindecătoarea întârziase zece minute. Să chemăm pe cineva ca să aflăm dacă vine?

– Așteapt-o.

Nesryn se opri în fața lui, încruntându-se.

– Trebuie să începem imediat. Nu avem timp de pierdut.

Chaol inspiră.

– Înțeleg că vrei să te întorci acasă la familia ta...

– Nu te voi grăbi, dar chiar și o zi contează.

El observă liniile încordate din jurul gurii ei. Nu se îndoia că și el avea unele la fel. Să se forțeze să nu se mai gândească și să nu-și

mai facă griji în privința locului în care ar fi putut fi acum Dorian fusese un efort de voință în dimineața aceea.

– Imediat ce sosește vindecătoarea, ce-ar fi să te duci să dai de urma rudelor tale din oraș? Poate că au vești de la familia ta din Rifthold.

Ea flutură o mână subțire.

– Pot aștepta până ce termini.

Chaol ridică din sprâncene.

– Și să te plimbi de colo-colo în tot acest timp?

Nesryn se așeză pe cea mai apropiată canapea, mătasea aurie scârțâind sub greutatea ei neînsemnată.

– Am venit aici să te ajut – cu asta și cu cauza noastră. Nu voi fugi pentru nevoile mele.

– Dar dacă îți ordon?

Ea doar scutură din cap, perdeaua neagră de păr legănându-se cu acea mișcare.

Și, înainte să poată da ordinul exact, o bătaie scurtă se auzi surd în ușa grea din lemn.

Nesryn strigă un cuvânt despre care Chaol presupuse că însemna „intră“ în limba halha, iar el ascultă pașii în timp ce se apropiară. Un singur rând de pași – liniștiți și ușori.

Ușa spre salon se deschise la apăsarea unei mâini de culoarea mierii.

Chaol îi observă mai întâi ochii.

Probabil că făcea lumea să se oprească pe stradă cu ochii aceia de un căprui auriu vibrant, care părea luminat din interior. Părul îi era o cascadă șatenă printre stropi de auriu închis, ondulându-se ușor la vârfulurile care îi atingeau talia îngustă.

Ea se mișca grațios și vioi, picioarele – încălțate în papuci practici, negri – fiindu-i rapide și ferme în timp ce traversă camera fie neobservând, fie nepăsându-i de mobila ornamentată.

Era tânără, probabil având un an sau doi mai mult peste douăzeci. Dar acei ochi... păreau mult mai bătrâni.

Se opri în dreptul scaunului sculptat din lemn din fața canapelei aurii, Nesryn ridicându-se. Vindecătoarea – deoarece nu putea fi altcineva, cu acea grație calmă, acei ochi limpezi și cu rochia simplă de muselină, de un albastru deschis – se uită între ei. Era cu câțiva centimetri mai scundă decât Nesryn, cu o constituție la fel de delicată și totuși, în ciuda corpului zvelt... El nu se uită mult timp la alte trăsături cu care fusese binecuvântată cu generozitate vindecătoarea.

– Ești din Torre Cesme? întrebă Nesryn în limba maternă a lui Chaol.

Vindecătoarea doar îl fixă cu privirea. Ceva asemănător surprinderii și furiei se aprinse în ochii speciali.

Își strecură o mână în buzunarul rochiei, iar el așteptă ca ea să scoată ceva, dar mâna îi rămase acolo, ca și când ar fi apucat un obiect dinăuntru.

Nu era ca o căprioară gata să fugă, ci precum un cerb, cântărindu-și opțiunile de a lupta sau de a fugi, de a rămâne pe loc, coborându-și capul și atacând.

Chaol o privi în ochi, calm și constant. El înfruntase destui tineri în anii de căpitanie – îi făcuse pe toți să se supună.

Nesryn întrebă ceva în halha, repetându-și, fără îndoială, întrebarea.

O cicatrice subțire, probabil lungă de șapte centimetri, traversa gâtul vindecătoarei.

El știa ce tip de armă îi făcuse cicatricea. Toate împrejurările în care ar fi putut să ajungă să o aibă erau neplăcute.

Nesryn rămase tăcută privind-o.

Vindecătoarea se întoarse, merse spre biroul din apropierea ferestrelor, se așază și trase o bucată de pergament spre ea, din teancul ordonat din colț.

Oricine ar fi fost aceste vindecătoare, khaganul avea dreptate: cu siguranță nu dădeau socoteală tronului său și cu siguranță nu erau impresionate în vreun fel de nobile sau de puternice.

Ea deschise sertarul, găsi un toc de sticlă și îl ținu deasupra hârtiei.

– Numele.

Nu avea un accent – sau, mai degrabă, nu avea accentul acelor ținuturi.

– Chaol Westfall.

– Vârsta.

Accentul. Era din...

– Fenharrow.

Înțepeni cu tocul în mână.

– Vârsta.

– Ești din Fenharrow?

„Ce cauți aici, atât de departe de casă?“

Ea îl fixă cu privirea, calmă și neimpresionată.

El înghiți și spuse:

– Douăzeci și trei.

Ea scrise ceva.

– Spune-mi unde începe rana.

Rostea fiecare cuvânt încet și sacadat.

Fusese o insultă să i se dea cazul lui? Avea alte lucruri de făcut când fusese chemată aici? El se gândi din nou la zâmbetul vicelan al lui Hasar, din seara precedentă. Poate că prințesa știa că această femeie nu era laudată pentru cum se purta cu pacienții.

– Cum te numești?

Întrebarea veni de la Nesryn, al cărei chip începea să se încordeze.

Vindecătoarea se opri când o studie pe Nesryn, clipind ca și când nu ar fi observat-o cu adevărat.

– Ești... de aici?

– Tatăl meu era, spuse Nesryn. S-a mutat în Adarlan, s-a căsătorit cu mama, iar acum am o familie acolo... și aici. Ea mască în mod impresionant orice urmă de frică la menționarea lor când adăugă convingător: Numele meu este Nesryn Faliq. Sunt căpitanul Gărzii Regale din Adarlan.

Surprinderea din ochii vindecătoarei deveni circumspectă. Dar ea se uită din nou la el.

Știa cine era el. Privirea ei spunea asta. Știa că titlul îi aparținuse cândva, iar acum era altceva. Deci numele, vârsta... întrebările erau de formă. Sau vreo prostie birocratică. El se îndoia că era cea din urmă.

O femeie din Fenharrow care întâlnea doi membri ai Curții adarlaniene...

Nu îi luă mult să o evalueze, să-și de seama de unde era ea și de unde ar fi putut proveni acel semn de pe gâtul ei.

– Dacă nu vrei să fii aici, spuse dur Chaol, atunci trimite pe altcineva.

Nesryn se întoarse spre el.

Vindecătoarea se uită în ochii lui.

– Nu mai este altcineva care să facă asta. Cuvintele nerostite spuseră restul: „Ei au trimis-o pe cea mai bună“.

Cu acea postură fermă, sigură, el nu se îndoia de asta. Ea înclină din nou condeiul.

– Spune-mi de unde începe rana ta.

O bătaie bruscă în ușa salonului străbătu liniștea. El tresări, muștrându-se pentru că nu auzise apropierea.

Dar era prințesa Hasar, îmbrăcată în verde și auriu, și rânjind ca o pisică.

– Bună dimineața, lord Westfall. Căpitane Faliq.

Cu părul împletit legănându-i-se la fiecare pas fudul, Hasar se apropie de vindecătoare, care își ridică privirea spre ea cu o expresie pe care Chaol îndrăzni să o eticheteze drept exasperare, și se aplecă să o sărute pe ambii obraji.

– De obicei nu ești atât de morocânoasă, Yrene.

Poftim – un nume.

– Mi-am uitat *kahve*-ul în dimineața asta.

Era băutura densă, condimentată și amară pe care o băuse Chaol la micul dejun și care avea un gust pe care ajungeai să îl apreciezi, spusesese Nesryn când o întrebase mai târziu despre asta.

Prințesa se așeză pe marginea biroului.

– Nu ai venit la cină aseară. Kashin s-a supărat din cauza asta.

Umerii lui Yrene se încordară.

– A trebuit să mă pregătesc.

– Yrene Towers s-a închis în Torre ca să lucreze? Aș putea muri din cauza șocului.

El înțelese destule din tonul prințesei. Cea mai bună vindecătoare din Torre Cesme devenise astfel mulțumită acelei etici de lucru istovitoare.

Hasar îl măsură din priviri.

– Tot în scaun?

– Vindecarea durează un timp, îi spuse Yrene cu blândețe prințesei, fără nicio urmă de slugărnice sau respect simulat în glas. Tocmai începeam.

– Așadar, ai fost de acord să o faci?

Yrene îi aruncă prințesei o privire tăioasă.

– Evaluăm nevoile lordului. Îi făcu semn din cap spre ușă. Să te cauți când termin?

Nesryn îi aruncă lui Chaol o privire impresionată, precaută. O vindecătoare alunga o prințesă din cel mai puternic imperiu din lume.

Hasar se aplecă în față ca să zburlească părul șaten-auriu al lui Yrene.

– Dacă nu ai fi fost binecuvântată de zei, ți-aș fi tăiat chiar eu limba. Cuvintele erau presărate cu venin.

Yrene îi zâmbi ușor amuzată înainte ca Hasar să sară de pe birou și să simuleze o plecăciune spre el.

– Nu-ți face griji, lordule Westfall. Yrene a vindecat răni asemănătoare și mai rele decât a ta. Te va pune pe picioare și vei putea îndeplini din nou voia stăpânului tău.

Cu acea replică minunată de despărțire, care o lăsă pe Nesryn cu răceală în privire, prințesa dispăru.

Ei așteptară câteva clipe bune ca să se asigure că aud ușa închizându-se.

– Yrene Towers, fu tot ce spuse Chaol.

– Ce e cu ea?

Puținul amuzament dispăru.

– Lipsa de senzație și de mișcare începe de la șolduri.

Privirea lui Yrene se îndreptă imediat spre ele, zăbovind asupra lui.

– Ți poți folosi bărbăția?

El încercă să nu tresară. Chiar și Nesryn clipi la întrebarea fățișă.

– Da, spuse el ferm, luptându-se împotriva căldurii care i se ridica în obraji.

Ea se uită la el și la Nesryn, evaluând situația.

– Până la capăt?

El își încleștă maxilarul.

– De ce este relevant?

Și cum aflase ea ce era între ei?

Yrene scrise doar ceva pe foaie.

– Ce scrii? întrebă el, înjurând nenorocitul de scaun pentru că îl împiedica să dea buzna și să-i smulgă foaia din mâini.

– Scriu un mare „nu“.

Pe care apoi îl sublinie.

El mormăi:

– Presupun că mă vei întreba acum și cât de des merg la baie?

– Voiam să te întreb chiar acum.

– Răspunsul e același ca mai înainte, replică el. Asta dacă nu trebuie să îți confirme Nesryn.

Yrene se întoarse spre Nesryn, netulburată.

– L-ai văzut chinându-se să-și facă nevoile?

– Nu răspunde la întrebarea asta, îi mârâi el lui Nesryn.

Nesryn avu bunul-simț să se așeze pe scaun și să rămână tăcută.

Yrene se ridică, lăsând condeiul, și ocoli biroul. Lumina soarelui de dimineață îi strălucea în păr, reflectându-se din capul ei într-o aură.

Îngenunche la picioarele lui.

– Ți scoți cizmele sau o fac eu?

– O fac eu.

Ea se lăsă pe călcăie și îl privi mișcându-se. Încă un test. Ca să vadă cât de mobil și agil era. Greutatea picioarelor lui, faptul că trebuia să le ajusteze constant poziția... Chaol scrâșni din dinți când își prinse genunchiul, ridicând piciorul de pe stinghia de lemn, și îl îndoi ca să își scoată cizma trăgând brusc de câteva ori. Când termină cu cealaltă, întrebă:

– Și pantalonii?

Chaol știa că ar fi trebuit să fie amabil, dacă voia ajutorul ei, și totuși...

– După ce beau vreo două pahare, cred, spuse Yrene. Apoi se uită peste umăr la Nesryn, care era amuzată. Scuze, adăugă ea... și păru doar mai puțin tăioasă.

– De ce îi ceri scuze?

– Presupun că a avut ghinionul să doarmă cu tine zilele astea.

El se stăpâni să nu o prindă de umeri și să o scuture bine.

– Ți-am făcut ceva?

Replica lui păru să o facă să se oprească. Yrene îi scoase doar șosetele, aruncându-le peste cizmele azvârlite de el.

– Nu.

El simți că era o minciună.

Dar asta o făcu pe ea să se concentreze, iar Chaol urmări cum Yrene îi ridică piciorul în mâinile ei subțiri. Privi, de vreme ce nu simțea nimic în afară de mișcarea mușchilor săi abdominali. Nu-și dădea seama dacă ea strângea sau ținea ușor, dacă unghiile îi intrau în piele; nu fără să se uite. Așadar, se uită.

Un inel îi împodobea al patrulea deget – un inel de logodnă.

– Soțul tău este de aici? Sau soția, presupuse el.

– Nu sunt...

Ea clipi, încruntându-se la inel. Nu termină propoziția.

Așadar, nu era căsătorită. Inelul de argint era simplu, granatul fiind mai mic decât o picătură. Probabil îl purta ca să-i împiedice pe

bărbați să o deranjeze, așa cum văzuse el că făceau multe femei pe străzile din Rifthold.

– Simți asta? întrebă Yrene. Ea îi atingea fiecare deget de la picior.

– Nu.

Procedă la fel cu celălalt picior.

– Dar asta?

– Nu.

El mai trecuse prin astfel de examinări – la castel, și cu Rowan.

– Rana lui inițială, interveni Nesryn, ca și când și-ar fi amintit și ea de prinț, a fost pe toată coloana. Un prieten care știa câte ceva despre vindecare l-a tratat cât de bine a putut. Și-a recăpătat mișcarea în partea superioară a corpului, dar nu mai jos de șolduri.

– Cum a fost făcută... rana?

Măinile i se mișcau pe piciorul și glezna lui, atingând și testând. Ca și când chiar mai făcuse asta, așa cum afirmase prințesa Hasar.

Chaol nu răspunse imediat, gândindu-se la acele momente de groază, durere și furie.

Nesryn deschise gura, dar el o întrerupse.

– Luptând. Am primit o lovitură în spate în timp ce luptam. Una magică.

Degetele lui Yrene înaintau ușor pe picioarele lui, lovind ușor și trăngând. El nu simțea nimic din toate astea. Ea se încruntă concentrată.

– Prietenul tău trebuie să fi fost un vindecător talentat dacă îți-ai recăpătat atât de mult din mobilitate.

– A făcut ce a putut. Apoi mi-a spus să vin aici.

Cu mâinile, îi apăsa coapsele, iar el urmări tot mai îngrozit când ea le ridică tot mai sus. Era pe cale să întrebe dacă plănuia să se asigure de vitalitatea bărbăției lui, dar Yrene își ridică fruntea și îi întâlni privirea.

De atât de aproape, ochii ei erau o flacără aurie. Nu ca metalul rece din ochii lui Manon Cioc-Negru, nu dantelați cu un secol de

violență și instincte de prădător, ci... ca o flacără care ardea de mult într-o noapte de iarnă.

– Trebuie să îți văd spatele, fu tot ce spuse Yrene. Apoi se îndepărtă. Întinde-te pe cel mai apropiat pat.

Înainte să îi poată aminti Chaol că asta nu era chiar atât de ușor de făcut, Nesryn se mișcă imediat, împingând scaunul în camera lui. Kadja îi făcuse deja patul și lăsase un buchet de crini portocalii pe masa de alături. Yrene adulmecă parfumul – ca și când ar fi fost neplăcut. El se abținu să întrebe.

Îi făcu semn lui Nesryn să plece când ea încercă să îl ajute să urce în pat. Era destul de jos încât să o poată face și singur.

Yrene zăbovi în pragul ușii și îl observă cum își sprijini o mână pe saltea, una pe cotiera scaunului și cum, cu o împingere puternică, se ridică într-o poziție șezândă pe pat. El desfăcu nasturii proaspăt lustruiți ai jachetei, apoi o scoase, împreună cu cămașa de dedesubt.

– Cu fața în jos, presupun?

Yrene dădu scurt din cap.

Apucându-și genunchii și încordându-și abdomenul, își trase picioarele pe saltea în timp ce se întinse pe spate.

Pentru câteva clipe, spasmele îi scuturară picioarele. Nu mișcări adevărate, controlate, își dăduse el seama după prima dată când se întâmplase, în urmă cu câteva săptămâni. Tot mai simțea acea greutate apăsătoare din piept după ce înțelesese că era un efect al răni – că, de obicei, se întâmpla dacă se mișca mult.

– Spasmele picioarelor sunt obișnuite în cazul unor astfel de răni, îl lămurii Yrene, observând cum devenira din nou nemișcate. Acestea s-ar putea calma în timp. Ea flutură o mână ca un îndemn tăcut să se întoarcă pe burtă.

Chaol nu spuse nimic în timp ce se ridică pentru a-și sprijini o gleznă peste cealaltă, a se întinde din nou pe spate, iar apoi pentru a se răsuci, picioarele urmându-i mișcarea.

Dacă ea era sau nu impresionată că el învățase manevrele atât de repede, nu o arătă. Nici măcar nu ridică o sprânceană.

Îndoindu-și mâinile sub bărbie, o privi peste umăr și o văzu apropiindu-se și făcându-i semn lui Nesryn să se așeze când femeia începu din nou să se plimbe.

El o studie pe Yrene în căutarea unui licăr de magie. Nu avea nici cea mai mică idee cum ar fi arătat aceasta. A lui Dorian fusese gheața, vântul și lumină puternică; a lui Aelin fusese focul furios și suierător, dar magia de vindecare... Era ceva extern, ceva tangibil? Sau ceva ce ar fi simțit doar oasele și sângele lui?

Evitase cândva genul acesta de întrebări – cândva, poate că ar fi evitat chiar și ideea de a lăsa magia să-l atingă. Dar pe bărbatul care făcuse lucrurile astea, care se temuse de ele... Era bucuros să îl lase în ruinele castelului de cleștar.

Yrene rămase o clipă deasupra lui, studiindu-i spatele.

Mâinile ei erau la fel de calde ca soarele dimineții când le puse, cu palmele în jos, pe pielea dintre omoplații lui.

– Ai fost lovit aici, observă ea repede.

Era un semn. O paloare slabă, întinsă pe locul unde îl lovise regele. Dorian i-l arătase folosind un truc cu două oglinzi, înainte să plece.

– Da.

Mâinile i se mișcă de-a lungul spinării lui.

– A coborât aici, sfâșiind și tăind. Cuvintele nu îi erau adresate, ci era ca și când ar fi vorbit singură, pierdută în transă.

El se luptă cu amintirea suferinței, a amorțelii și uitării pe care le adusesese aceasta.

– Îți poți... da seama de asta? întrebă Nesryn.

– Darul meu îmi spune. Mâna lui Yrene rămase pe mijlocul spatelui său, împingând și împungând. A fost o putere îngrozitoare... cea care te-a lovit.

– Da, fu tot ce spuse el.

Mâinile ei coborâră tot mai jos, până ce îi împinseră talia pantalonilor câțiva centimetri. El suieră printre dinți și se încruntă peste umărul gol. Un mic avertisment.

Yrene îl ignoră și îi atinse partea cea mai de jos a spatelui. El nu simți asta.

Ea își mișcă vârfulurile degetelor pe spatele lui ca și când ar fi numărât vertebrele.

– Aici?

– Te simt.

Ea se retrase un pas.

– Aici?

– Nimic.

Ea se strâmbă, ca și când ar fi notat mental locul. Începu pe marginile exterioare ale spatelui, urcând și întrebându-l unde nu mai simțea. Îi apucă gâtul și capul în mâini, întorcându-l în toate părțile, testând și evaluând.

În cele din urmă, îi ordonă să se miște. Nu să se ridice, ci să se întoarcă din nou.

Chaol se uită la tavanul boltit și pictat când Yrene îi împuse pectoralii, mușchii abdomenului și cei de pe coaste. Ajunse la mușchii în „V” care conduceau sub pantaloni, continuă să se miște mai jos, iar el întrebă:

– Serios?

Yrene îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Este ceva de care te-ai jena în mod deosebit?

O, cu siguranță această Yrene Towers din Fenharrow avea ceva războinic în ea. Chaol nu-și abătu privirea la provocarea din ochii ei.

Yrene pufni.

– Uitasem că bărbații de pe continentul nordic sunt atât de cuviincioși și de precauți.

– Iar aici nu sunt?

– Nu. Trupurile sunt celebrate, nu ascunse de rușine. Și ale bărbaților, și ale femeilor.

Asta ar fi explicat de ce servitoarea nu avusese nicio problemă cu asemenea lucruri.

– Păreau destul de îmbrăcați la cină.

– Așteaptă până la petreceri, răspunse Yrene calmă, dar își luă mâinile de pe talia deja coborâtă a pantalonilor săi. Dacă nu ai observat vreo problemă externă sau internă cu bărbăția ta, atunci nu trebuie să mă uit.

El alungă sentimentul că avea din nou treisprezece ani și încerca să discute cu o fată drăguță pentru prima dată și mormăi:

– Bine.

Yrene se retrase un pas și îi dădu cămașa. El se ridică, brațele și mușchii abdominali încordându-se, și o îmbrăcă.

– Ei bine? întrebă Nesryn, apropiindu-se.

Yrene se jucă cu o buclă liberă și grea.

– Trebuie să mă gândesc. Să discut cu superioara mea.

– Credeam că ești cea mai bună, spuse precaută Nesryn.

– Sunt una dintre cele multe care sunt pricepute, recunosc Yrene. Dar Marea Vindecătoare m-a trimis aici. Aș vrea să discut mai întâi cu ea.

– Este grav? întrebă Nesryn.

Chaol era recunoscător că ea întrebase – el nu avea curajul să o facă.

Yrene doar se uită la el, privirea ei fiind sinceră și curajoasă.

– Știi că este grav.

– Dar îl poți ajuta? insistă Nesryn, mai tăios de data asta.

– Am mai vindecat asemenea răni. Dar asta... rămâne de văzut, spuse Yrene, întâlnindu-i acum privirea.

– Când... când vei ști?

– După ce mă voi gândi.

Ca să se hotărăscă, își dădu seama Chaol. Ea voia să decidă dacă să-l ajute sau nu.

El se uită din nou în ochii lui Yrene, lăsând-o să vadă că înțelegea, cel puțin el. Era bucuros că Nesryn nu se gândise la asta. Pentru Nesryn... vindecătoarele erau ireproșabile. Sfinte ca unul dintre zeii de aici, etica lor fiind neîndoielnică.

– Când vei reveni? întrebă Nesryn.

„Niciodată“, aproape răspunse el.

Yrene își băgă mâinile în buzunare.

– Voi da de știre, fu tot ce spuse, și plecă.

Nesryn se uită după ea, apoi își frecă fața.

Chaol nu spuse nimic.

Dar Nesryn se îndreptă și ieși repede afară – spre salon. Foșnind hârtii, iar apoi...

Nesryn se opri în pragul ușii camerei lui, încruntată, cu hârtia lui Yrene în mâini, pe care i-o dădu lui.

– Ce înseamnă asta?

Pe hârtie, ea scrisese dezordonat patru nume.

Olgna.

Marte.

Rosana.

Josefin.

Ultimul nume era cel care fusese scris de câteva ori.

Ultimul nume fusese subliniat de nenumărate ori.

Josefin. Josefin. Josefin.

– Poate că sunt alte vindecătoare din Torre care ar putea fi de ajutor, minți el. Poate s-a temut că o aud spinonii sugerând pe altcineva.

Gura lui Nesryn se strâmbă într-o parte.

– Să vedem ce spune... când se întoarce. Cel puțin știm că Hasar îi poate da de urmă, dacă trebuie.

Sau Kashin, al cărui nume o exasperase pe vindecătoare. Nu că el ar fi forțat-o pe Yrene să îl vindece, dar... era o informație utilă.

Chaol studie din nou hârtia și sublinierea pătimașă a aceluia ultim nume.

Ca și când Yrene ar fi trebuit să-și amintească în timp ce era aici. În prezența lui. Ca și când ar fi trebuit ca oricine ar fi fost persoanele să știe că ea și le aducea aminte.

Chaol întâlnise o altă tânără vindecătoare talentată din Fenharrow. Regele lui o iubise suficient încât să se gândească să fugă împreună cu ea, să caute o viață mai bună pentru ei. Chaol știa ce se întâmplase

în Fenharrow în tinerețea lor. Știa ce suferise Sorscha acolo... și ce îndurase în Rifthold.

El trecuse călare prin câmpiile brăzdate din Fenharrow de-a lungul anilor. Văzuse casele din piatră arse și abandonate, acoperișurile din paie dispărute de mult, proprietarii fiind înrobiți, morți sau fugiți în altă parte. Foarte departe.

Ținând bucata de hârtie, Chaol își dădu seama că Yrene Towers nu avea să se întoarcă.

CAPITOLUL 6

Deși îi știuse vârsta, Yrene tot nu se așteptase ca fostul căpitan să pară atât de... tânăr.

Nu făcuse calculele înainte să intre în acea cameră și să-i vadă chipul frumos, un amestec de suspiciune și speranță fiindu-i întipărit pe trăsăturile dure și late.

Speranța lui era care o făcuse să vadă roșu în fața ochilor, să vrea să îi facă o cicatrice asemănătoare celei subțiri de pe obrazul lui.

Fusese lipsită de profesionalism în cel mai îngrozitor mod. Niciodată... niciodată nu fusese atât de nepoliticoasă și rea cu vreunul dintre pacienții ei.

Din fericire, sosirea lui Hasar o calmase un pic. Dar să-l atingă pe bărbat, să se gândească la modurile în care să-l ajute...

Nu își dorise să scrie lista ultimelor patru generații de femei din familia Towers. Nu dorise să scrie numele mamei ei de nenumărate ori, prefăcându-se că-i consemnează datele. Asta nu o ajutase să facă față vuietului copleșitor din mintea ei.

Transpirată și prăfuită, Yrene dădu buzna în biroul Hafizei după aproape o oră, drumul de la palat pe străzile aglomerate și înguste și apoi pe treptele nesfârșite de până aici durând o veșnicie.

Întârzierea ei fusese primul moment cu adevărat neprofesionist. Ea nu întârziase niciodată la o întâlnire. Totuși, chiar la ora zece, se trezise într-o firidă a holului din fața dormitorului său, cuprinzându-și fața cu mâinile, chinându-se să respire.